

ogled té razstave pričel, bomo pred, ko bo mogoče, našim bravcam oznanili. Povabimo vas že zdej k obilnemu obiskovanju te razstave, katero bo zamogel vsakteri brez vsiga plačila, kolikor bo hotel, ogledovati. Gotovo, nobeden se ne bo kasal, če ravno iz daljnih krajev zató v Ljubljano pride, kér ne bo morde kmalo priložnosti imel, kaj taciga viditi.

Domača povest.

(Kravja kuga) na Štajanskim Verhu v fari s. Križa poleg Kostanjevice je neznana bolezen krave moriti jela; poginilo jih je v kratkim osmero glav. Po dve buli se na persih naredite od velikosti sredniga jabelka in postanete takó terde, de ju je komej prerezati. Krava je v 24 urah sdrava in mervta. Vranica je vodena in mehka v mertvim živinčetu. Morebiti, de bi nam v novicah *) kaki koristen lék svetovati utegnili, pač bi nam ustregli, kér se bolezen zmirej dalje raširja, in se je bati, de bi se bližnje soseske ne okužile.

Juri Sodevski.

Nekaj od Slovincov.

Iz Koroškiga.

1. Slovenec je pobožen, pa zraven tega bistre glave, dobriga in veseliga serca. Ze v starih časih je tak bil in je še dan današnji. Vsaki se tega lahko prepriča, ako se le kaj peča s našimi Slovinci. Kratkočasno jih je poslušati, kadar pridejo stari in mladi zvečer v jeseni ali po zimi vkupej, nicoj pri jednimu sosedu, drugi večer per drugimu, pomagovat bodi turšico lušiti ali repo porezovati ali kaj takiga. Sosedje si per takih delih radi vzajmno pomagajo; tudi je bolj veselo, ako se več ljudi s-ide in delo gre bolj od rok, kakor da bi vsaki po sebeh doma v kakim kotu žalostno mižurkal in dremaje kimal. Obračajo tu vse po domače, ne pridejo v prevzetnih oblačilih, da bi od žide in žameta šumelo, če kaj zašumi, šumi le turšičino lupinje (perje); besede ne nastavljajo po gosposko, temoč govore gladko, kakor jim bistra pamet in slovensko serce kaže. Ze velja kamor serce pelja! Ako bi ravno hotel, ne moreš petelinčike pasti (se gnevati), ker vse dobrevolje govori, kakor bi rezal.

Kaj pa imajo, da so takó dobre volje? Dragi prijatelj! pravični, ki dobro vest ima, se lahko smeja, tudi sladko spi; le hudobnik se rad tumpasto in potuhnjeno derži. Naš narod še ni izopačen; — v najčistejši pšenici se še kako zerno kokalja znajde, — jez govorim tu od našega naroda sploh; tudi je mehka serca, zato ga vsaka reč lahko razveseli. Povejo si pri takih priložnostih razne reči za kra-

*) Prav zlo želimo, de bi nam naši bravci po izgledu gosp. Sodevskita v enakih priložnostih pisali, kaj de se sém ter tje po deželi godi; radi jim bomo na vsako prašanje, kar koli bo mogoče, odgovor in svét dali. — Gori imenovano kugo zdravitelji že davnej dobro poznajo, ktera ni nič družiga, kakor vrančni prisad, in ktero Latinci „anticardia pestis“, Francosi „avant-coeur“ imenujejo, mí bi ji pa po tém v našim jeziku „predpersnica“ rekli. V 3. listu lanskiga leta smo to bolezen že v naših novicah popisali pod naslovom: ktere živinske kuge se imajo po leti nar bolj bati? Ravno tukaj smo tudi na tanjko zdraviljstva zoper to bolezen popisali; torej mislimo, de ni treba zopet ravno tistiga razlagati, kar zmo že enkrat od te kuge povedali. Naj tedaj tisti, ki v ti potrebi pomoči išejo, imenovani list v roke vzamejo, in po svetu, ki smo jim ga tamkaj podali, ravnajo. Upamo, de pazlivi bravci naših novic nobeniga lista ne zaveržejo, ampak vsakiga skerbno ohranijo, kér ni nobeden samo z praznimi basnjami napolnjen, temuč le z koristnimi podúki.

Vredništvo.

tek čas; kadaj kake lepe povesti ali kako godcovo, ali pa zapojó kako pesmico, tudi začnejo si kadaj praviti molitvice, ali pa od starih časov, od turške vojske pod Lavdonam, ali pod kraljem Matjažem (Mathias Corvin), ali pa pogovarjejo se celo od davnih časov, kako je bilo, ki Slovinci še niso bili kristijani, ko so še svojo vero imeli, ko so še slovenske Sibile živele in ljudi učile. Vse to znajo iz glave pripovedovati. —

2. Naj v teh večernih družbah še tako rezno govore, vse per ti priči vmolkne, kakor polh, in poslušá, kakor zajec, kadar se kdo oglasi, rekoč: jez bodem nekaj povedal. Njihove povesti so lepe; ne najdeš jih v nemških, ne v latinskih, ne v gerških bukvah. Tu le povem jedno:

„Mati je imela otroka in ga je nekaj tepla, otrok pa tudi mater nazaj vdari. Otroška rokica ni težka, mati se zato še ne zmeni, tudi otroka zato ne kazni (štrafa). Pergodilo se je, da je otrok nekoliko časa po tem zbolel in umerl. Mati je bila zavoljo tega zlo žalostna. Nekiga dne gre k pokopališu, da bi se tam malo izplakala, in misli: morebiti mi bode po tem kaj ložeji. Pa neizrečeno se vstraši zagledavši, da prava, desna otrokova rokica iz pokopališa molí vsa černa. Mati vstrašena hití duhovnika poprašati, kaj ji je storiti? Duhovnik rečejo: Roko, ki je svojo mater vdarila, černa zemlja v sebi ne terpi. Idi in vreži si letarec léto starih šibic in tepi z njimi rokico dotlej, da v zemljo zleze. Mati to stori in černa rokica se začne beliti in se po malim vsa zbeli in zadnjič lepo bela v zemljo smukne. Glejte, kako velik je greh, ako otrok starše vdari.“

Ta povest je iz zilske doline na Koroškim; pa kdo bi verjel, v Galicii okoli mesta Rzeszowa si jo ljudje tudi pripovedujejo! Slovinci imajo blizo za vsako priložnost kako lepo povest, ali kako pesmico, v kateri se za nje lep nauk najde. Učeni gosp. Mirko Poženčan so v Danici horvatski, slavonski in dalmatinski v 28. listu leta 1843 tudi jedno tako povest prav gladko in po domače napisali, od velikiga razbojnika Bajzisa, kakor so jo v Ribnici na Krajskim pripovedovati slišali. Samo škoda, da je med nami še takó malo slavensko izobraženih, kateri bi vse, kar je slavenskiga, bolj porajtali in skerbno zapisali. Da bi mi Slovinci samo takó nemarni ne bili za slavenske stvari! Vsi drugi izobraženi narodi hvalijo, kar je njihovo — Anglikan, kar je angleškega; Nemeec, kar je nemškiga; Lah, kar je laškiga — kaj pa Slovenec? — Mnogi se slavjanstva slavnega sramujejo. Oje, joje, kako je to pri nas naopak! (Dalje sledi.)

Znajdbe vganjk v poprejšnjimu listu so:

1) tat — tat. 2) jej — jej.

Shitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	17. Velkiferpana.		12. Velkiferpana.	
	fl.	kr.	fl.	kr.
1 mernik Pphenize domazhe	1	20	1	20
1 „ „ banafhke	1	21	—	—
1 „ Turfhize . . .	—	56	—	—
1 „ Sorfhize . . .	—	—	—	—
1 „ Rèshi . . .	—	51	—	54
1 „ Jezhmena . . .	—	51	—	—
1 „ Profa . . .	1	2	1	3
1 „ Ajde . . .	—	—	—	57
1 „ Ovfa . . .	—	39	—	40

V Ljubljani. Natisnil in saloshil Joshef Blasnik.